

ЖІНКА В РАДЯНСЬКОМУ СОЮЗІ.

Якесь вінніпегська Мрс. Р. Ф. МекВіл'ямс відвідала Москву й в листі звітала до вінніпегської буржуазної газети "Free Press" про Москву, мавзолей Леніна, положення робітниць, а зокрема стан жінки в Радянському Союзі.

Сотками стоять довгі ряди людей кожного дня, щоб відвідати мавзолей Леніна, щоб подивитися на нього, хоч мертвого, пише ця жінка.

Але Ленін не тільки в мавзолею. Ленін всюди в науковій інституції, в школі, в урядовій інституції, в фабриці, всюди. Всюди ім'я Леніна, статуя Леніна, фотографія Леніна. Навіть в дитячих заборонках куток і бібліотка Леніна, школа науки Леніна. "Ленінізм є новим виданням марксизму, Ленінізм є марксизм в мові пролетарської революції."

"Відвідуємо фабрику, — пише ця вінніпегська жінка, — ми побачили як в іншому вигляді представляється ленінізм народів — цим разом в формі матеріальної поліпшення."

Далі описує Мрс. МекВіл'ямс, як вона в компанії з іншими відвідала фабрику.

"Була це велика текстильна фабрика, в якій працює 8,000 осіб. Хоч фабрика не була улаштована по останньому слову техніки, томіроте що до повітря й світла вона перепадала фабриці Англії, як це завияв англійської робітниця, знаток англійської технологічної індустрії."

Велика пропорціональність робітниць цієї фабрики — жінки й то замужні жінки з дітьми. Кожна жінка-робітниця тої фабрики йдучи на роботу, може принести з дому до фабрики свою дитину від двох місяців до 8 літ віку, до дитячого притулку, або до кіндергартен (ясел). В тій фабриці жінки працюють одню год від 5-ої години рано до 10-ої рано й ввечерю від 4-ої до 9-ої. Це день довгий. На другий день працюють від 10-ої рано до 4-ої по полудні — це день короткий. З коротким днем в суботу — разом на тиждень виробляють робітниця 46 годин.

Робітниця-мати і її дитина.

Навіть в 5-ій годині рано мати може принести свою дитину до дитячого притулку — вона може, якщо хоче, лишити свою дитину там до 10-ої години рано й бути відносно від доглядання своєї дитини. Протягом цього довгого дня дитина буде найкраще доглятається. Там їй годують, скарляють й покладають спати. І ввечерю на свіже повітря й як що дитина більша, навчатий її забавок. Цей час, коли дитина в дитячому притулку, вона одіта в одягу інституції й за все це ні батько, ні мати не платять ані цента.

Більше того, коли жінка-ро-

бітниця має стати матірню, її дається два місяці відпуску перед родами з повною платнею й два місяці після народження дитини мати дістає спеціально 9 рублів на місяць на-молодо для дитини й через кожних три години вона може вільно залишити працю й піти нагодувати свою дитину. Коли дитині три роки з половиною, тоді мати віддає її до кіндергартен, де дитина дістає такий самий догляд.

Кіндергартен був закритий на літні місяці, але матері, які мали старші діти й хотіли — вислали їх на літо з міста. З того кіндергартену вислали було на село 240 дітей, а 160 доглядало в дитячому притулку.

Кожна фабрика має кіндергартен і притулок для дітей, за виком дуже малих фабрич. В такому разі діти з двох або трох фабрик є в сполученому притулку. Це виглядає фантастичним, але нам сказав британський трейд-юніоніст про випадок, що жінка, яка що року мала дитину протягом шість літ, через це працювала в той час у фабриці лише чотири роки, а дістала повну платню за шість літ.

Ав тій самій фабриці ми відвідали голову комітету закладу. Голова був типовим трейд-юніонним борцем, до яких ми привикли. Через перекладача й англійський робітник перетворили з ним про регулювання платні. Ми дізналися, що попередню платню визначувалося що два місяці (коли не була усталена валюта. В.), а тепер встановлюється платню раз на рік, в місяці жовтня. Голові показав нам маденку книжечку, фабричний контракт. Ми переглянули базу, на якій встановлюється платня. Ми запитали, чи коли в наступному жовтні жити в Москві подорожє то чи підвищаться платня. Його відповідь була позитивна. А в разі коли жити подешевше, чи платня зменшиться? Відповів була рішуча, що ні. Платня ніколи не зменшається.

Принімаємо, що жінки в Москві подорожає, але фабрика-принесе убитки, чи й тоді платня робітникам збільшиться? — спитали ми. Розуміється, що збільшиться, сказав голова і пояснив, що цей трост має п'ять чи шість фабрик і коли одна фабрика має втрати, то інша фабрика має приривати. А в разі, коли всі фабрики мають втрати? Голова здивувався, раменами відповів: "Це нас не обходить. Держава втрати покрити".

Таке то описує вінніпегська жінка в буржуазній газеті про стан жінки в Рад. Союзі.

Переклад Володимира.

СТОРІНКА НАШИХ ЧИТАЧІВ

СТАН УКРАЇНЦІВ НА ПРАШІВЩИНІ.

Поки приступало до обговорення цієї справи, наперед дозволю собі подати до відома широкого робітничо-фермерського українського загалу Канади, що стаття, яку пишу, відноситься до братів з Підкарпатської України, які під теперішню хвилю масово емігрують до Канади. Та не тільки з Підкарпатської України емігрують десятки тисяч до Канади, але й з другої частини Підкарпатської України, з так званої Пришівщини.

Про Підкарпатську Україну товариші є більше поінформовані тому, що часто згадується про нею на сторінках української робітничої преси в Канаді, однак про Пришівщину до тепер ніхто нічого не знає. Пришівщина, це частина Підкарпатської України, яка географічно від неї і прилегла політично і адміністративно до Словаччини. Її частина кроку, положеного над галицькою границею, покрита горами, званими Бескиди, неурожайна, де населення займається переважно випасом худоби. Головне місто Пришів — від нього назва краю. Більші міста, як Гумени, Бардіїво, Снина, Вишків Свидицький і інші заселені мадарсько-жидівським населенням, в руках якого і всі торговлі. Села заселені чисто українським робітничо-селянським населенням, або як воно себе називає "Руснаками". Нарід дуже побожний, зацікавлений це мадарсько-польським релігійним фанатизмом, але здоровий, прощаний та дуже гостинний. Мова побіжна до сусідніх Лемків, Бойків і Гуцулів.

Економічно стоїть ця територія на дуже слабко. Біднота велика, безробітність урочайних пів, бракує комуністично, так, що наряд змішений по року мандрувати на Словаччину, де за дуже мізерну платню працює свою сім'ю розповсюджені селянським та мадарським багатим. Кожного року вужа і годівля закладає до хат нещасного народу Пришівщини. Культурний наряд стоїть дуже низько і сміло можна сказати, що по Підшівці й Холмщині це найбільш запущена частина української землі. Висну за що теж можна кинути на місцевих попов, які є одинокими на ставниках цього нещасного народу.

Нарід так заблаженувати понами, що про яку небудь культурне піднесення його годі думати. Наблюдати сторуна з українських земель, але там так розкошно не живуть попи, як ми знаємо нещасним народом. Вічно морочать по церкві бідою, тоді, коли обидують царство небесне, але собі справляють те царство на землі з мовою робітничої і селянської.

Нуждений наряд, який в поповські заборони слухає їх, віддає тяжко забрані гроші на дозвіл, рини і інші церковні артикули, які коштують великі гроші.

Місцеві греко-католицькі церкви стоїть пустою і по п'ять років ніхто до них не заглядає. Вікна побила, все розвалене. Так стоїть школа на Пришівщині України та нагадує переходом до двох сторін. За те церква з коршма, розселення темоти і нужди, гарно виблені Гоголюого майже дня переповнені. Коли з'являється який чинитель, що блага-би впродовжити цей ідеологічний наряд, тоді попи так його боються, що свідомо підбурює село, щоб його не прийняли. Держка не мішається до цих шкіл, бо це греко-католицькі і вони піддають церковним властям. Приймають за те нехачі дядки, які не знають більше нічого, крім спілання пропарів і кошиків в церкві й небудь пивки в коршмі, а про яку небудь навчання в школі годі згадувати.

Попи не дають народові нічого,

КОНЦЕРТ ТОРОНТОНСЬКОЇ МОЛОДІ.

В половині місяця серпня наспіла до канадської організації робітничої молоді на 30 серпня заохотити до нас Торонто-мандаліністична Орхестра і дасть з молоденцями концертними ідувати з нас концерт. Почався підготовчий праця, головна в тій наряді, щоб знати відповідну сажку бо цього якраз в нас дуже тяжко дістати. Припоручено було одне кільком товаришам розвідати, чи можна на віртуозній міській театру Бювініоса одяк, що це неможливо для нас. Виступити театру задала таку суму гроша, що ми ні як не могли на це погодитися. Для нас лишини один вихід: наняти міську сажку і прокоффе Фозе положено на компанії наших реальності. Що товариші рішили те й вдалося при ширій та умірній праці зробити, бо за кілька днів налагодили все як слід. В кілька днів перед приходом наших молоді попері, прибрали членкині, живідували зювало, де змістяться всі наші організації, а в самий день приїзду прилагоджено перекуску для молоді. В 2 години по полудні прибули молоденці місці враз з т.т. Манчурком і Босовичем і на двірці відбулася шира товариська стріча. Після широго привітання запровадили дорогих гостей до організаційного зювало і тут відбулося товариське привітання. Описав товаришки забрати по кілька шкільних домі, де вони переодіялись, трохи відійшли в 7. годині ввечерю всі наші шкільні були вже на означенні місці. В год 8.30 концертна зала була вже заповнена по берей. Публика різноманітна. Хот з'ясувати до Прокоффе Фозе з ширим кусом ходу, то публіка з цього місточка як українська так і російська прибула на цей концерт численно. В год 8.45 піднеслася куртина і на сцені засія пшохом наш молоденці музиканти. Тов. Босович, посилаючи вітання значення концерту і попросив присутних о спокій підчас гри.

Зараз по тім роздался поважний звук "Інтервалу". Після відгону ще кілька музичних кусинки, а далше приступило до виконання танців. І ті танці прямо очарували публіку. Коли глядаючи на ті виступи молоденців дитвори, то перед очима виступав немов образ з давньої минування, з часів козацчини. Танців було досить споре місто і годі їх всіх перерахувати. Там були "Поставка", "Козак", "Топак", "Занороженець", "Коломийка", "Аркан" і інші і всі вони були так вміло виконані, що публіка тужими обетками народодушально виконавши. На половині концерту з'явився слов "Босович" і посилаючи перше в англійській мові а фірми в українській, про виступ молоді, хто їм молоді дихав і ввагал про проценту діяльність ТУРФД і жінки запровадили до присутніх приїзти з доміжкою на будову Укр. Р.б. Дому в Торонто. На цей заклик публіка відукувалась ширю і дожила 106 доларів. Описав знову продовжується довша програма концерту. Одним словом сказати, що опинились виступи цього молодого цити я не в силі. Я тільки зазначу, що в першій мірі надається мовою стиснутий рукою провідником цієї мо-

лоді, що так гарно вивчили цих диточок, ді котримі гордіться теж ціло наш організації.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

СТАН УКРАЇНЦІВ НА ПРАШІВЩИНІ.

Поки приступало до обговорення цієї справи, наперед дозволю собі подати до відома широкого робітничо-фермерського українського загалу Канади, що стаття, яку пишу, відноситься до братів з Підкарпатської України, які під теперішню хвилю масово емігрують до Канади. Та не тільки з Підкарпатської України емігрують десятки тисяч до Канади, але й з другої частини Підкарпатської України, з так званої Пришівщини.

Про Підкарпатську Україну товариші є більше поінформовані тому, що часто згадується про нею на сторінках української робітничої преси в Канаді, однак про Пришівщину до тепер ніхто нічого не знає. Пришівщина, це частина Підкарпатської України, яка географічно від неї і прилегла політично і адміністративно до Словаччини. Її частина кроку, положеного над галицькою границею, покрита горами, званими Бескиди, неурожайна, де населення займається переважно випасом худоби. Головне місто Пришів — від нього назва краю. Більші міста, як Гумени, Бардіїво, Снина, Вишків Свидицький і інші заселені мадарсько-жидівським населенням, в руках якого і всі торговлі. Села заселені чисто українським робітничо-селянським населенням, або як воно себе називає "Руснаками". Нарід дуже побожний, зацікавлений це мадарсько-польським релігійним фанатизмом, але здоровий, прощаний та дуже гостинний. Мова побіжна до сусідніх Лемків, Бойків і Гуцулів.

Економічно стоїть ця територія на дуже слабко. Біднота велика, безробітність урочайних пів, бракує комуністично, так, що наряд змішений по року мандрувати на Словаччину, де за дуже мізерну платню працює свою сім'ю розповсюджені селянським та мадарським багатим. Кожного року вужа і годівля закладає до хат нещасного народу Пришівщини. Культурний наряд стоїть дуже низько і сміло можна сказати, що по Підшівці й Холмщині це найбільш запущена частина української землі. Висну за що теж можна кинути на місцевих попов, які є одинокими на ставниках цього нещасного народу.

Нарід так заблаженувати понами, що про яку небудь культурне піднесення його годі думати. Наблюдати сторуна з українських земель, але там так розкошно не живуть попи, як ми знаємо нещасним народом. Вічно морочать по церкві бідою, тоді, коли обидують царство небесне, але собі справляють те царство на землі з мовою робітничої і селянської.

Нуждений наряд, який в поповські заборони слухає їх, віддає тяжко забрані гроші на дозвіл, рини і інші церковні артикули, які коштують великі гроші.

Місцеві греко-католицькі церкви стоїть пустою і по п'ять років ніхто до них не заглядає. Вікна побила, все розвалене. Так стоїть школа на Пришівщині України та нагадує переходом до двох сторін. За те церква з коршма, розселення темоти і нужди, гарно виблені Гоголюого майже дня переповнені. Коли з'являється який чинитель, що блага-би впродовжити цей ідеологічний наряд, тоді попи так його боються, що свідомо підбурює село, щоб його не прийняли. Держка не мішається до цих шкіл, бо це греко-католицькі і вони піддають церковним властям. Приймають за те нехачі дядки, які не знають більше нічого, крім спілання пропарів і кошиків в церкві й небудь пивки в коршмі, а про яку небудь навчання в школі годі згадувати.

Попи не дають народові нічого,

ПРИВІТ ВІННІПЕГСЬКИМ МАНДАЛІНІСТАМ.

Дорога Редакція "Укр. Р.б. Вісник". Не відмовте помістити на сторінках вашої газети сердешний привіт від нас заграничних робітничо-селянської Канади, який ми заслали Дивочі Мандаліністичній Орхестрі з Вінніпегу і батьківській орхестрі з Укринкою.

Ми з захопленням "слухали" всіх концертів, які давала знамена орхестра в західних провінціях Канади. Це відбувалося в нас в вільних від праці годинах і в досить оригінальній спосіб. Ми схвалили в однім баченні брата "Робітничі" і читав з неї статтю "З пісень по західній Кана-

ді, що так гарно вивчили цих диточок, ді котримі гордіться теж ціло наш організації."

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

СТАН УКРАЇНЦІВ НА ПРАШІВЩИНІ.

Поки приступало до обговорення цієї справи, наперед дозволю собі подати до відома широкого робітничо-фермерського українського загалу Канади, що стаття, яку пишу, відноситься до братів з Підкарпатської України, які під теперішню хвилю масово емігрують до Канади. Та не тільки з Підкарпатської України емігрують десятки тисяч до Канади, але й з другої частини Підкарпатської України, з так званої Пришівщини.

Про Підкарпатську Україну товариші є більше поінформовані тому, що часто згадується про нею на сторінках української робітничої преси в Канаді, однак про Пришівщину до тепер ніхто нічого не знає. Пришівщина, це частина Підкарпатської України, яка географічно від неї і прилегла політично і адміністративно до Словаччини. Її частина кроку, положеного над галицькою границею, покрита горами, званими Бескиди, неурожайна, де населення займається переважно випасом худоби. Головне місто Пришів — від нього назва краю. Більші міста, як Гумени, Бардіїво, Снина, Вишків Свидицький і інші заселені мадарсько-жидівським населенням, в руках якого і всі торговлі. Села заселені чисто українським робітничо-селянським населенням, або як воно себе називає "Руснаками". Нарід дуже побожний, зацікавлений це мадарсько-польським релігійним фанатизмом, але здоровий, прощаний та дуже гостинний. Мова побіжна до сусідніх Лемків, Бойків і Гуцулів.

Економічно стоїть ця територія на дуже слабко. Біднота велика, безробітність урочайних пів, бракує комуністично, так, що наряд змішений по року мандрувати на Словаччину, де за дуже мізерну платню працює свою сім'ю розповсюджені селянським та мадарським багатим. Кожного року вужа і годівля закладає до хат нещасного народу Пришівщини. Культурний наряд стоїть дуже низько і сміло можна сказати, що по Підшівці й Холмщині це найбільш запущена частина української землі. Висну за що теж можна кинути на місцевих попов, які є одинокими на ставниках цього нещасного народу.

Нарід так заблаженувати понами, що про яку небудь культурне піднесення його годі думати. Наблюдати сторуна з українських земель, але там так розкошно не живуть попи, як ми знаємо нещасним народом. Вічно морочать по церкві бідою, тоді, коли обидують царство небесне, але собі справляють те царство на землі з мовою робітничої і селянської.

Нуждений наряд, який в поповські заборони слухає їх, віддає тяжко забрані гроші на дозвіл, рини і інші церковні артикули, які коштують великі гроші.

Місцеві греко-католицькі церкви стоїть пустою і по п'ять років ніхто до них не заглядає. Вікна побила, все розвалене. Так стоїть школа на Пришівщині України та нагадує переходом до двох сторін. За те церква з коршма, розселення темоти і нужди, гарно виблені Гоголюого майже дня переповнені. Коли з'являється який чинитель, що блага-би впродовжити цей ідеологічний наряд, тоді попи так його боються, що свідомо підбурює село, щоб його не прийняли. Держка не мішається до цих шкіл, бо це греко-католицькі і вони піддають церковним властям. Приймають за те нехачі дядки, які не знають більше нічого, крім спілання пропарів і кошиків в церкві й небудь пивки в коршмі, а про яку небудь навчання в школі годі згадувати.

Попи не дають народові нічого,

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

На сажуочий день наш молоденці виконували покинули нас, але їхня праця залишилась в нашій пам'яті на довго.

О.Л. СЛІСАРЕНКО.

АЛХЕМІК.

(Оповідання.)

(Докинення.)

Піт великими краплями виступив на чолі, а влизи вкрилися хоробливо сухотлими червоними плямами.

Поручник вже не міг замаскувати своєї непокої.

Він зблід, нервово перебирав пальцями, а його скептичний пошматка нагадувала вирячку з паперу, що її недоречно наклеїли на обличчя.

Ну, що там вишло? — чудним придуманим голодом сивав дружинник.

Те-ж саме... — ледви чутино прошепотів Устименко, тупо дивлячись на свіжко дядки.

Що саме? — аж нахилився поручник.

Нехороше вам випадає... і знову занісався саадат.

Та говори-ж, скотина! — зі злістю вигукнув поручник і пошуд на стілу задзвенів від його кудака.

Присутні зніяковіли, а полковник насторожився. Співбава набирала неприємного обороту.

Устименко хвилювався і видібно силувався видумати з себе всю правду.

Він переводив очі то на полковника, то на поручника і на решті витиснувся з себе:

Смерть вам випадає, швидко... до схід сонця.

Між присутніми почувся зойк, Свідерська забилася в істерію. Хтось підхопив її і поклав на похідне ліжко. Присутні заворушилися. Поручник мертво зблід, але робочо ввело, засміявся, та промітивши, що сміх продував якусь не до речі, він, щоб ступувати ніякості, різко кинув Устименкові:

Дурень ти і карти твої. Це вже було зовсім гупло Устименко, згадавши про дисципліну, промовив трафаретну формулу саадатської покори начальству:

Винуватий! — і якось зігнувся, немов очікуючи на пошуд. Коли-ж офіцери обступили Губелізе і кожен по своїй мові почали утшати його. У-

стименко непомітно відійшов до порога і став там в очеканий наказу.

Поручник стояв в оточенні гостей і нервово хрускав пальцями. Він вкряк втратив владу над собою і істерично вигукнув:

— Це чорт зна що!... Ні жінка губа йому тремтіла.

Нарешті начальство в особі полковника рішило взяти на себе ліквідацію неприємного інциденту. Він витяг гаманця і, подаючи карбованця Устименкові, сказав:

На і можеш ти, Спасибі! І коли вишов Устименко, вес з полковника зіткнули. Немов спав тягар, що пригнув його і сковався водою. Саадат вишов із землянки, але здавалося, що віншов до не "ніжничий чин", забита і пригнечена істота, а владар людських душ, чарівник.

— Це якийсь гіпнотизер, чорт його знає! — вигукнув безпосередній молодий драпорщик.

— Алхемік! — повторив свій дотеп капітан Водинки, і сам засміявся!

— Охота хвилюватися. Дурниці! Побачите, ні чорта не буде! — говорив тоном веселого балагура полковник і не врів

своім словам.

Поручник махнув рукою.

— Та хіба я хвилююсь, я-ж у ворожіння ніколи не вірив, мені шкода. Ніну Петровну... Губелізе починав оволодівати со